

Capitolul 1

Mexico City Lincoln Park

– Se întâmplă ceva.

Erau primele cuvinte care ieșeau din gura lui Mingo. De-abia așteptase să le rostească. Chiar dacă în parc era întuneric și nu-i putea vedea chipul, celălalt bărbat sesiză neliniștea din vocea lui Mingo.

– Care-i problema? întrebă bărbatul cu un accent texan târăgănat.

Vocea acestuia era calmă, domoală. La cei peste treizeci și cinci de ani ai săi, texanul era cu zece ani mai în vârstă decât Mingo, și mult mai experimentat. Cu toate astea, agitația acestuia îl luase prin surprindere.

– Khalil a fost plecat trei zile. Nu știu unde. S-a întors acum două zile și primul lucru pe care l-a făcut a fost să se întâlnească imediat cu un individ pe care nu l-am mai văzut până acum. Tipul ăsta a închiriat o cameră în Tacubaya¹, nu departe de locuința lui Khalil. I-am văzut împreună la o cofetărie. Discutau la o masă, cu capetele apropiate.

– Cum arată tipul?

– Oh, e un bărbat la vreo patruzeci de ani, cu un început de chelie. Nu e athletic, are mai degrabă un aspect de om

¹ Cartier în Mexico City (n.tr.)

sedentar, ceva mai plinuț. Genul unui office. Foarte serios. Nu părea deloc relaxat. Apoi, în dimineața asta, cei doi s-au întâlnit cu Ahmad la aceeași cofetărie.

– Toți trei?

– Da.

Acest lucru încălca toate regulile lor stricte de disciplină operațională. Mingo procedase foarte bine raportând toate aceste acțiuni.

– În regulă.

– După întâlnire, amândoi păreau încordați, nervoși. Era ceva ciudat în atitudinea lor. Cred că s-a întâmplat ceva foarte important.

Cei doi bărbați se întâlniseră pe alea largă care împărțea în două parcul lung și îngust, pe lățime, chiar între statuile lui Lincoln și Martin Luther King Jr. Abia se înserase. Era sezonul ploilor, iar aleile parcului străluceau încă după ploaia scurtă din acea după-amiază. În fiecare zi de vară ploaia la ora aceea. Ploaia binefăcătoare răcorea aerul încins și reușea să împrăstie smogul sufocant al orașului.

Cei doi bărbați făcură câțiva pași, tânărul rămânând în spatele însoțitorului său ceva mai în vârstă, de parcă nu s-ar fi cunoscut. Cotiră pe alea care delimita perimetrul parcului. Bărbatul din față nu încetinea. Nu voia să-l ajungă din urmă celălalt. Se îndreptau către turnul cu ceas din capătul vestic al parcului. Abia în punctul în care Calle Lafontaine intersecta una dintre laturile parcului în dreapta lor, texanul încetini pasul până ce tânărul ajunse în dreptul lui.

– Ce poți să-mi spui în rest? întrebă texanul.

Ceea ce avea de spus bărbatul mai tânăr era interesant, oferind o imagine de ansamblu asupra situației, erau lucruri importante, de care trebuiau să țină cont, dar nu erau noutăți. Inițial, stabiliseră să se întâlnească doar dacă ar fi apărut ceva noutăți – iar „noutăți” însemna ceva care ar fi putut afecta în mod semnificativ operațiunea.

– Cred că am dat de urma celui care te interesa.

Texanul păstra cadența. Nu schiță nici un gest. Era o greșeală să-și trădeze emoția. Întotdeauna.

– Despre cine vorbești, mai exact?

– Noaptea trecută, băieții mei ți-au supravegheat locuința. Li s-a părut suspect un individ care se tot învârtea prin Parcul Mexico. Acesta a urmărit locuința ta timp de o oră și jumătate, folosind un binoclu digital cu vedere pe timp de noapte. Thomas s-a apropiat de parc cu teleobiectivul său cu modul nocturn în infraroșii și a reușit să-i facă o poză individului. O singură poză. Sunt al naibii de sigur că e vorba de Baida. Spunând acestea, Mingo îi întinse un plic texanului. Poți să te convingi cu ochii tăi, zise el.

Asta era ceea ce așteptase. Pentru asta munciseră atâtea luni. Pentru asta făcuseră atâtea eforturi și riscaseră atât de mult, plănuiind cu grijă și răbdare fiecare detaliu al operațiunii.

– Mai ai vreo informație despre el? Știi când a venit în oraș? întrebă texanul, în timp ce-și punea plicul în buzunar, străduindu-se să vorbească pe un ton calm.

– Prezența lui nu a mai fost semnalată până acum, dacă la asta te referi.

– Asta s-a întâmplat noaptea trecută?

– Da. Între nouă și jumătate și unsprezece noaptea.

– Au încercat cumva să-l urmărească?

– Nu.

Bine. Foarte bine. Mingo făcea toți banii. Procedase așa cum trebuia, respectase regulile fără să facă nimic în plus. Fusesse bine instruit. Urmase întocmai instrucțiunile. Se opri, chiar dacă ar fi putut acționa de capul lui în continuare. Dacă nu ar fi procedat astfel, oricine și-ar fi dat seama în ce fază era operațiunea pe care o plănuiu.

– Crezi că este el? întrebă texanul.

– Da, așa cred.

Cu toate că parcul se afla la intersecția unor străzi liniștite, la lăsarea întinericului, tumultul traficului urban răzbătea până acolo. De fapt, Paseo de la Reforma, bulevardul principal al orașului, era doar la câteva străzi distanță. În afară de asta, era ceva normal. Douăzeci și două de milioane de oameni fac mult zgomot.

Ajunseră la rondul din capătul aleii și se îndreptară spre turnul cu ceas. Era surprins că Baida urmărise locuința sa. S-ar fi așteptat ca acesta să fi fost surprins supraveghind locuința lui Ahmad mai întâi. Ar fi fost mult mai firesc. Pe de altă parte, dacă totul s-ar fi petrecut așa cum se aștepta, nu ar mai fi avut nici o noimă. Dacă oricare dintre aceste lucruri ar fi avut vreo noimă, el nu ar mai fi făcut ceea ce făcea acum. Și nu ar fi pierdut atâta timp în cămăruțele claustrofobice ale neliniștii sale, zbatându-se în firidele întunecate și înăbușitoare ale propriei imaginații.

– Nu mai ai nimic altceva pentru mine? întrebă texanul. Doar poza individului?

– Da, doar asta.

Bărbatul sesiză tonul lui Mingo!

– Nu am vrut să sune așa. Ai făcut treabă bună, Mingo!

– Bine, atunci.

– Poimaine ai să-ți primești partea.

– *Bueno.*

– Data viitoare când mai apare tipul acesta, zise texanul, ia-ți mai multe măsuri de precauție. Ai grijă cu el. Nu e altul mai bun ca tipul ăsta. Își va da seama că este urmărit la cea mai mică mișcare a băieților tăi. E de-ajuns ca unul dintre ei să întoarcă puțin capul după o femeie... Doar câteva secunde de neatenție și ne-am ars. Bineînțeles că și plata va fi pe măsură.

– La fel ca și riscul.

– Ascultă, ești plătit al naibii de bine, chiar mai mult decât mine.

– Da, dar atunci când ai să termini aici, zise Mingo, tu ai să te întorci acasă, în Texas. Acolo te așteaptă toate beneficiile pe care ți le oferă guvernul Statelor Unite.

În momentul acela, perspectiva întoarcerii sale părea extrem de îndepărtată. De parcă ar fi trebuit să ajungă la celălalt capăt al lumii. Distanța aceea enormă începuse să-l macine în ultimii doi ani.

– Da, răspunse texanul. Beneficiile acelea.

Aruncă o privire peste umărul lui Mingo. Din celălalt capăt al parcului se apropiau două siluete. Erau doi tineri care mergeau strâns lipiți unul de altul, sărutându-se din când în când. Doi tineri îndrăgostiți. Nu se temea că aceștia ar fi putut fi altceva decât ceea ce păreau, dar prezența lor îi aminti că era timpul să o ia din loc.

– Ținem legătura, încheie el discuția.

Mingo era obișnuit cu despărțirile bruște, așa că îl salută pe bărbat cu un semn scurt din cap. Texanul se îndepărtase deja.

Capitolul 2

Patru ore mai târziu, texanul era singur. Se deplasase într-o altă zonă a vastului oraș, la mulți kilometri distanță de elegantul parc din Polanco¹. Aici nu era decât un labirint de străzi vechi, înguste, întortocheate și murdare. De-a lungul acestor străzi, nu creștea nici un copac. Pentru un american ar fi fost sinucidere curată să se aventureze noaptea pe acolo.

Se afla în Tepito, foarte aproape de centrul orașului, în cartierul vechi de peste cinci sute de ani, care își câștiga existența pe seama lucrurilor aruncate de locuitorii din celelalte cartiere. Cei din Tepito obișnuiau să se căsătorească între ei și făceau asta de secole. Erau organizați în clanuri, la fel ca țigani, iar pentru ei tot restul lumii erau doar niște străini.

În timpul zilei, standurile vânzătorilor ambulanți, amplasate ilegal pe trotuarele străzilor, blocau practic accesul la magazinele din zonă. Locurile pentru amplasarea standurilor fuseseră „cumpărate” de la membrii bandelor coreene, care, deși locuitorii cartierului erau mexicani, preluaseră treptat controlul comerțului ilicit din Tepito prin acte criminale și escrocherii de tot felul. Mexico era acum pe locul al treilea în lume după Rusia și China în privința comerțului cu bunuri piratate, vânzând etichete false pentru orice tip de produs, de la prezervative până la caviar și alte mărfuri contrafăcute. Cu alte cuvinte, Tepito era inima care pulsa a comerțului ilicit.

¹ Cartier din Mexico City (n.tr.)

Luase un taxi, dar șoferul opri mașina pe o stradă din Tepito, refuzând să meargă mai departe. Texanul coborî din mașină și se afundă în labirintul străduțelor din cartier.

Din când în când, se retrăgea în câte o firidă întunecoasă care mirosea îngrozitor a urină și a zid vechi, mucegăit. Era atent la orice zgomot. Transpira abundent, în ciuda faptului că Mexico City era situat într-o vale, la o altitudine de 2400 de metri, fiind înconjurat de munți de peste 4000 de metri înălțime. Noaptea erau întotdeauna răcoroase. Ieși din umbra firidei și merse mai departe.

Samarra era o stradă foarte liniștită. Nu era prea circulată, nici măcar ziua. Părea mai degrabă o alee îngustă, murdară și urât mirositoare. Se simțea un miros înfiorător de canal, ceapă prăjită și praf.

Fațadele clădirilor erau decolorate, anoste. În timp ce se mișca în umbra zidurilor tencuite în diferite nuanțe de ocră, zărea din când în când câte o licărire fluorescentă prin crăpătura unui oblon sau lumina proiectată pe tavanul unei camere de la etajul al doilea al clădirii, la care geamul rămăsese deschis. Ocazional, prindea frânturi de conversații, voci patetice – vreo telenovelă, probabil – sau replici dintr-un sitcom cu râsete pe fundal. Era atent la zgomotul înăbușit al propriilor pași. Prundișul și pietrele vechi scrâșneau sub tălpile sale. Pantoful lui alunecă pe ceva moale și imediat simți un miros înțepător. Fecale de animal.

Nu mai avea mult de mers.

O ușă se deschise brusc la câțiva metri în fața lui și, la lumina slabă a unui bec, zări un bărbat care ieși din clădire și-i făcu semn să intre. Cu toate că nu se mai întâlnise niciodată cu ei în Tepito, texanul știa că trebuie să respecte rutina, așa că se opri în dreptul ușii și intră în clădire.

Camera în care intră era goală. Din tavan, atârna un bec afumat care răspândea o lumină chioară. Texanul ridică brațele, iar coreeanul îl percheziționa cu atenție. Gardianul purta un

costum oribil și pantofi sport, iar pe umăr avea agățată o pușcă de asalt M16.

Texanul îl urmă pe bărbat printr-o încăpere întunecoasă, apoi ieșiră într-o curte interioară scăldată în aceeași lumină galbenă ca și străzile pe care venise. Siluete ramificate de bananieri se vedeau la tot pasul în perimetrul curții interioare.

Văzu mai multe încăperi, dispuse pe laturile curții interioare pe două nivele, unele întunecate, altele foarte slab iluminate. Încă un gardian coreean apără în spatele lui. Un câine cu părul foarte scurt se ivi din umbra zidurilor murdare ale incintei. Câinele se apropie de picioarele texanului, adulmecând, apoi îi atinse mâna cu nasul său umed, fiind singura creatură ce-i arăta o oarecare compasiune.

Noaptea era lungă și nu știa ce surprize avea să-i mai ofere. Traversară curtea îndreptându-se spre o scară exterioară și începură să urce. La etajul al doilea, coreenii îl însoțiră pe texan până în fața unei intrări luminate, păzite de un alt gardian. Intrară, întrerupând conversația aprinsă a celor trei bărbați din încăpere. Cei trei stăteau în jurul unei mese joase de lemn. Nici unul dintre aceștia nu era coreean, american sau mexican.

– Judas, rosti bărbatul care ședea cu spatele la ușă și care se întorsese acum ca să-l privească pe texan.

Numele său era Ahmad. Când se ridică pentru a-i strânge mâna texanului, nu schiță nici un zâmbet. Privirea lui era mahnită, încărcată de solemnitate. Se întâmplase ceva.

– Khalil, salută texanul, făcând un semn din cap spre un bărbat de vârsta lui care stătea la masă în fața lui Ahmad.

Khalil nu se bărbierise de zile bune și arăta foarte obosit, ca după multe nopți nedormite. Părea foarte ursuz și nu-i întinse mâna texanului.

Al treilea bărbat era un străin și se așezase la masă în fața unui scaun gol; cel de-al patrulea scaun din încăpere. Texanul îi aruncă o privire arogantă și destul de insistentă, așteptând

ca acesta să se prezinte. Era de fapt un joc și conta foarte mult cum reacționau jucătorii.

Bărbatul însă nu se uita la el și, din câte putea să-și dea seama texanul, nici unul dintre cei de față nu avea de gând să i-l prezinte. Acesta avea obrajii supti, un ten măsliniu și unsuros și era chel. Umerii săi erau foarte înguști și din această cauză capul lui părea prea mare față de corp. Deasupra gurii, în partea dreaptă, avea o aluniță neagră de mărimea unei stafide. Fără să-l privească pe texan, bărbatul se aplecă și sorbi din cana cu ceai de pe masă, ținând-o în palmă, și nu de toartă.

– Te rog, îl invită Ahmad, ia loc.

Îi făcu semn texanului spre cel de-al patrulea scaun de la masă. Texanul se așeză. Cei doi coreeni care-l însoțiseră rămaseră și ei în încăpere, undeva în spatele lui. Cei trei bărbați aveau în față câte o cană cu ceai tare și dulce, dar nici unul dintre ei nu-i oferă ceai texanului. Lucrul acesta avea o semnificație aparte. Simți cum începea din nou să transpire.

Tăcerea devenea apăsătoare. Khalil își ferea privirea, iar Ahmad continua să se uite la el cu aceeași expresie gravă.

– Vești proaste, Judas, rosti Ahmad.

Tristețea profundă din vocea lui nu prevestea nimic bun. Neliniștea texanului spori. De când se cunoșteau se obișnuiseră unul cu celălalt și fuseseră nevoiți să se placă. Relația dintre ei se consolidase cu timpul într-un mod pervers. O prietenie forțată, la fel ca un viol – acesta era încă un talent de excepție al texanului, încă o admirabilă caracteristică umană de care dădea dovadă, fiind gata să se sacrifice pentru un îndoielnic țel suprem.

Khalil ridică în sfârșit ochii. El și Ahmad îl priveau acum insistent, fără să rostească vreun cuvânt. În schimb, cel de-al treilea bărbat continua să privească în jos.

– S-a terminat, prietene, spuse Ahmad. Știm totul acum.

Nu se așteptase la așa ceva. La altceva, poate. Își făcea întotdeauna tot felul de gânduri, putea să apară oricând ceva neprevăzut, dar asta... nu se așteptase la asta.

Se strădui să rămână calm, deși se simțea cuprins de panică. Privirea lui se îndreptă spre ușă. Se încruntă apoi, afișând o expresie nedumerită, ca și cum nu înțelegea despre ce vorbeau.

Dar înainte să se poată abține înghiți în sec. La naiba! Acest gest era la fel de evident ca o confesiune. Simți o greutate pe piciorul său și privi în jos. Căinele venise după el la etaj și stătea la picioarele lui, privindu-l. I se părea că animalul aștepta ceva, la fel ca și ceilalți.

Bărbatul pe care nu-l cunoștea și care îi evita în continuare privirea, tuși de câteva ori și își dresе glasul de parcă și-ar fi adunat toată flegma în gură.

Oh, drace! Inima texanului se opri. Parcă nu mai bătea deloc. Îi rămăsese suspendată în piept, fără să se mai zbată, fără să se mai atingă de țesuturile din cutia toracică. Lumina din încăpere începea să pălească... Nu, nu, orice în afară de asta. Nu voia să leșine.

— Ce înseamnă asta? reuși el să îngaime, dar tonul său indignat nu era destul de convingător.

Capul străinului se ridică brusc. Acesta sări în picioare și-l scuipă pe texan în obraz cu o forță care-l făcu să se cutremure. Flegma din gâtul străinului zbură pe deasupra mesei și ateriză chiar pe obrazul texanului, în colțul gurii acestuia.

Texanul nu avu timp să reacționeze. Cineva îl prinse de brațe și i le răsuci brutal la spate, dislocându-i cotul. Urlă de durere și simți ca prin vis cum cineva îi lega încheieturile mâinilor cu bandă adezivă, în timp ce gleznele îi erau ținute de picioarele din față ale scaunului. Două mâini acoperite cu mănuși de plastic îi imobilizară capul.

Bărbatul chel bătu nervos cu mâinile în masă. Cămile cu ceai se făcură țandări. Aplecându-se deasupra mesei pline de

cioburi, cu fața crispată de furie, cu mâinile pe suprafața mesei, inundată de ceaiul care curgea pe jos, bărbatul începu să țipe cât îl ținea gura:

— *Jasus! Jasus!*

În spatele texanului se deschise o ușă, apoi acesta auzi niște pași care se apropiau. Cineva puse jos un obiect, care bufni la impactul cu podeaua. Un bărbat trecu în fața lui, ținând în mâini două cabluri electrice cu capete neizolate. Bărbatul purta pantaloni de trening și un hanorac cu fermoarul desfăcut, care-i lăsa la vedere abdomenul păros.

Atunci când cablurile atinseră părțile laterale ale gâtului său, texanul avu senzația că-i exploda capul. I se părea că gâtul său fusese despărțit de corp. Dar aceasta era doar o iluzie, în schimb, senzația că-și udase pantalonii urinând involuntar era o realitate.

Capul străinului care-l scuipase se îndepărtă brusc. I se părea că bărbatul căsca spre el o gură enormă. Părea o mai-muță hidoasă, cu gura căscată. Ochii îi străluceau sălbatic. Venele umflate de pe gâtul lui ieșeau în relief ca niște viermi enormi, vineții.

Toți erau în picioare. Deodată, brațele lui Ahmad zburară în părți, ca și cum ar fi dirijat o orchestră cu gesturi de maestru. Fragmente minuscule din creierul său se împrăștiară peste tot după focul de armă tras de Khalil. Ahmad nu mai era.

Din nou cablurile, introduse cu precizie în urechile sale. Apoi liniște.

Bărbatul care-l tortura stătea călare pe el, iar fața lui era contorsionată ca un portret de Francis Bacon. Gura acestuia era hidoasă, deformată, lățindu-se până în partea dreaptă a creștetului. Un ochi al bărbatului crescuse enorm, cât un ochi de porc și se rostogolea fără astâmpăr în orbită, iar celălalt era umflat, proeminent, fixându-l neîndurător.

Texanul simți mâna bărbatului în gura lui și pentru o fracțiune de secundă avu impresia că bărbatul îi intrase în